

Arrest

nr. 113 365 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 augustus 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Verzoekster dient op 11 januari 2013 een nieuwe aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 22 maart 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 augustus 2009 onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 11 april 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging van 11 januari 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die op 8 mei 2013 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.01.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Kameroen

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 28.03.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en haar levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op

een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Saikic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed".

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingen-zaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-genees-heer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regula-risatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 ter§ 1 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gratuité et la constance de soins qu'il appelle."

(zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Het is duidelijk dat verzoekster aan al deze voorwaarden voldoet.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in haar land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

Verzoekster kan de verwerende partij volgen dat zij de aanvraag onontvankelijk verklaart op grond van par. 3 4° dat stelt: 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekster stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoekster stelt vast dat artikel 9 §1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoekster vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is haar land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de ziekte van verzoekster volgens het medische dossier, geen reëel risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit.

Verzoekster stelt zich terecht de vraag 'waarom'.

In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld.

De vraag die verzoekster zich stelt is 'waarom' haar ziekte geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor haar leven.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhuld brengt geen verheldering.

De arts attaché stelt in zijn schrijven in de gesloten omslag enkel dat de aandoeningen niet kunnen beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Opnieuw hier ontbreekt het 'waarom'.

Er wordt ook in het schrijven van de arts-attaché niet uitgelegd 'waarom'.

Verzoekster stelt aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan.

De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd.

Verzoekster heeft een medisch attest voorgelegd en heeft haar aandoening in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

Doch enkel motiveren dat de aandoening niet levensbedreigend is zonder uit te leggen waarom deze niet levensbedreigend is, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoekster zeer verstrekkende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoekster.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoekster.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoekster de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en haar aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste. Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer...

Verzoekster heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

De dienst vreemdelingenzaken wenst haar beslissing juridisch te motiveren door te verwijzen naar artikel 9 § 1 van de Vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van verzoekster niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend.

Stel dat verzoekster dit nog zou kunnen volgen - quod non - dan gaat artikel 9 §1 van de Vreemdelingenwet nog verder. Er dient echter ook nog gekeken te worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst van verzoekster.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die verzoekster dient te volgen, zijnde medicatie en gespecialiseerde opvolging, problematisch wordt in Kameroen gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

Indien verzoekster niet aan de nodige medicijnen en behandeling kan geraken, wat zij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoekster uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoekster toegang heeft tot de nodige behandelingen. Doch de vraag stelt zich of zij deze toegang heeft in haar thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoekster een levensbedreigende aandoening heeft of niet op heden dit verband houdt met het feit of zij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoekster tot de nodige medicijnen en indien zij terugkeert naar haar land van herkomst, alwaar er beperkte toegang is tot medicijnen, haar aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoekster wel heel verstrekkende gevolgen gezien haar verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht."

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is nu uit het voorgelegde medische dossier kennelijk niet blijkt dat er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Hierbij wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 28 maart 2013, dat samen met de bestreden beslissing onder gesloten omslag aan verzoekster ter kennis werd gebracht en bijgevolg integraal deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing.

In dit advies wordt voor elk van de door verzoekster aangehaalde aandoeningen aangegeven waarom deze kennelijk geen ziekte in zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitmaken, waarbij op lezing van de motivering blijkt dat zowel wordt aangegeven dat er geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit alsook dat er geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling indien geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Op lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer waarop de bestreden beslissing steunt, kan niet worden aangenomen dat – zoals verzoekster voorhoudt – enkel wordt aangegeven dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening waarbij wordt gesteld dat de gezondheidstoestand niet kritiek is. Er wordt in het betreffende advies zelfs niet verwezen naar een “*wettelijke vereiste*” van een kritieke gezondheidstoestand. Zo wijst de ambtenaar-geneesheer er, wat het hyperventilatiesyndroom en de dyspnoe betreft, op dat het symptomen betreffen die niet op een onderliggende aandoening van een vitaal orgaan duiden en dat ook de thans vermelde behandeling geen effect heeft op deze dus onbehandelde symptomen. Wat de arteriële hypertensie en het ruglijden betreft, verwijst de ambtenaar-geneesheer naar zijn advies van 18 maart 2013 dat hij uitbracht naar aanleiding van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen die verzoekster indiende bij het bestuur. In dit advies van 18 maart 2013 stelde de ambtenaar-geneesheer met betrekking tot het chronische ruglijden van verzoekster dat het hier een normaal verouderingsverschijnsel betreft dat geen behandeling vereist. Betreffende de hypertensie stelde de ambtenaar-geneesheer dat de oorzaak hiervan niet is gekend en derhalve niet is geweten of verzoekster de niet-medicamenteuze behandeling – zoals niet-roken, alcoholstop, zout- en vetarm dieet, gewichtsverlies (indien nodig), ontspannen levensstijl, beweging – hiervoor ten volle heeft uitgebuit. De ambtenaar-geneesheer stelde verder nog dat een hoge bloeddruk enkel op lange termijn een verhoogd risico geeft op aandoeningen aan hart- en bloedvaten en op nierlijden.

Nu de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat de aandoeningen van verzoekster geen voldoende graad van ernst hebben opdat deze onder het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kunnen vallen en hij oordeelde dat zelfs indien er geen behandeling meer voorhanden is deze aandoeningen geen aanleiding zullen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling, kan niet worden ingezien dat een verdere motivering inzake de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland zich opdrong.

Nu op concrete wijze wordt ingegaan op de medische situatie van verzoekster, kan zij verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn. Ten overvloede dient bovendien te worden geduoid dat, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar verzoekster nog stelt dat zij enkel het raden heeft naar “*waarom*” haar ziekte geen reëel risico zou inhouden voor haar leven, blijkt uit een lezing van het medisch advies van 28 maart 2013, samengenomen met het medische advies van 18 maart 2013 waarnaar wordt verwezen, dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk heeft aangegeven waarom verzoeksters aandoeningen geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit. Zo wordt erop gewezen dat ofwel enkel symptomen blijken die niet op een onderliggende aandoening van een vitaal orgaan duiden ofwel het louter een verouderingsverschijnsel betreft dat geen behandeling vereist ofwel er enkel op lange termijn eventueel een verhoogd risico is op aandoeningen van hart- en bloedvaten en op nierlijden, waarbij ook wordt opgemerkt dat de oorzaak van de aandoening niet blijkt en er niet blijkt dat de niet-medicamenteuze behandelen ten volle is uitgeput. Daarenboven gaat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover dat een ambtenaar-geneesheer steeds dient te motiveren op welke wijze hij tot de door hem gemaakte vaststellingen komt.

De Raad besluit dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de weergegeven motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, dervijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De in casu relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – artikel dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luiden als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

[...].”

3.2.2.2. In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekster onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet omdat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van voormelde bepaling die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat een ambtenaar-geneesheer op 28 maart 2013 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van verzoekster. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

“Graag kom ik terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11/01/2013.

Uit de standaard medische getuigschriften (d.d. 13/12/2012, 20/12/2012 en 27/12/2012) blijkt dat het hyperventilatiesyndroom en de dyspnoe, zelfs zonder behandeling, actueel geen reëel risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Dit wordt bevestigd door het feit dat de vermelde behandeling (atenolol en chlortalidone) geen effect heeft op deze dus onbehandelde symptomen. Het zijn dan ook symptomen die geen onderliggende aandoening van een vitaal orgaan duiden. De arteriële hypertensie en het ruglijden werden reeds in een vorig advies behandeld.

Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoekster overhandigd en er wordt expliciet naar verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

3.2.2.3. Verzoekster geeft aan dat in het medisch advies en de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat er geen sprake is van een levensbedreigende aandoening, terwijl zij meent dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die een onmiddellijke levensbedreiging vormen. Verder geeft zij aan dat ten onrechte geen onderzoek werd gevoerd naar de mogelijkheid tot een adequate behandeling in haar land van herkomst.

3.2.2.4. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (2) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verweerder zich in de bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen dat de aangehaalde medische problemen kennelijk niet kunnen worden weerhouden als grond voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt allereerst, betreffende het hyperventilatiesyndroom en de dyspneu, vastgesteld dat het hier symptomen betreffen die niet op een onderliggende aandoening van een vitaal orgaan duiden en dat de vermelde behandeling geen effect heeft op deze dus onbehandelde symptomen. Wat de arteriële hypertensie en het ruglijden betreft, wordt verwezen naar een eerder advies van 18 maart 2013. In dit advies werd gesteld dat het chronisch ruglijden een normaal verouderingsverschijnsel uitmaakt, waarvoor geen behandeling vereist is. Wat de verhoogde bloeddruk betreft, werd gesteld dat de oorzaak hiervan niet gekend is en dat niet blijkt dat verzoekster de niet-medicamenteuze behandeling ten volle heeft uitgeput. De ambtenaar-geneesheer stelt verder nog dat een hoge bloeddruk enkel op lange termijn een verhoogd risico geeft op aandoeningen aan hart- en bloedvaten en op nierlijden. De ambtenaar-geneesheer besluit dat er kennelijk sprake is noch van een reëel risico voor het leven of voor de fysieke integriteit noch van een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer – waarvan niet betwist is dat dit aan de basis ligt van de bestreden beslissing – dient te worden aangenomen dat deze de twee componenten vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – en zoals hierboven weergegeven – heeft nagegaan. Verzoekster kan niet worden gevolgd in zoverre zij aangeeft dat enkel de eerste component van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is onderzocht. Voor alle van de ingeroepen aandoeningen werd tevens geoordeeld dat ook zonder behandeling deze geen aanleiding zullen geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij aangeeft dat het gevoerde onderzoek zich zou hebben beperkt tot het nagaan of de ingeroepen aandoeningen direct levensbedreigend zijn waarbij er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak en rechtsleer die stelt dat de medische toestand van de aanvrager een zekere ernst dient te vertonen, dat hiertoe niet is vereist dat de ziekte levensbedreigend is maar het bijvoorbeeld kan volstaan dat een gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is, en dat niet de stabiliteit van de ziekte toestand maar wel de ernst en de zorgen die deze vereist van belang zijn. Zij betoogt op algemene wijze dat zij aan deze voorwaarden zou voldoen, doch blijft in gebreke de bevindingen in het advies van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen dat de aandoeningen geen voldoende graad van ernst vertonen, dat niet blijkt dat er een gespecialiseerde behandeling is vereist en dat in wezen een behandeling niet is vereist om het risico bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet af te wenden.

Waar verzoekster betoogt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat telkens dient te worden onderzocht of er een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst en zij stelt dat in de bestreden beslissing *"met geen woord over de mogelijke behandeling [wordt] [gerept]"*, merkt de Raad op dat niet blijkt dat een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst zich opdringt indien de ingeroepen aandoeningen geen voldoende graad van ernst vertonen in de zin dat de

ambtenaar-geneesheer vaststelt dat ook zonder verdere behandeling niet kan worden aangenomen dat deze aandoeningen aanleiding zullen geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. In casu stelde de ambtenaar-geneesheer vast dat zelfs indien geen behandeling beschikbaar is voor verzoeksters aandoeningen, dit niet betekent dat zij onmenselijk of vernederend zal worden behandeld.

Verzoekster betwist in wezen niet dat haar aandoeningen geen direct levensbedreigend karakter hebben, doch stelt dat de vraag zich opdringt – en diende te worden beantwoord – of haar aandoeningen niet levensbedreigend zullen worden indien zij haar behandeling in haar herkomstland niet kan verderzetten. Zij stelt dat de ambtenaar-geneesheer aldus had moeten motiveren of het actueel niet-levensbedreigend karakter van de aandoeningen verband houdt met de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in België. Verzoekster gaat aldus evenwel voorbij aan de motivering van de ambtenaar-geneesheer dat, wat het hyperventilatiesyndroom en de dyspnoe betreft, het louter symptomen betreffen die niet op een onderliggende aandoening van een vitaal orgaan duiden en de thans voorgeschreven behandeling hierop geen effect heeft. Zij gaat er tevens aan voorbij dat in het eerdere advies van 18 maart 2013 de ambtenaar-geneesheer reeds vaststelde dat het ruglijden een verouderingsverschijnsel betreft dat geen behandeling vereist en dat, wat de hypertensie betreft, de oorzaak hiervan niet is gekend, niet blijkt dat een niet-medicamenteuze behandeling geen soelaas kan brengen en een dergelijke aandoening enkel op lange termijn een verhoogd risico op aandoeningen van hart en bloedvaten en op nierlijden kan hebben. Op grond van deze motivering dient aldus te worden aangenomen dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel was dat deze laatste aandoening als dusdanig niet levensbedreigend is. Het verhoogde risico op aandoeningen van hart en bloedvaten en op nierlijden dient als in hoge mate hypothetisch te worden beschouwd en zonder dat blijkt dat verzoekster dit verhoogde risico niet kan verminderen door een niet-medicamenteuze behandeling. Het komt de Raad, die de hiertoe vereiste medische expertise ontbreekt, niet toe deze beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten. Verzoekster blijkt ook in gebreke om in concreto, ondersteund door vaststellingen in de door haar overgemaakte medische attesten, aan te geven op welk punt de ambtenaar-geneesheer ten onrechte tot zijn vaststellingen is gekomen en besloot dat kennelijk geen aandoening in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt.

De Raad benadrukt nog dat zowel uit de wettekst van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet als uit de toelichting in de voorbereidende werken (wetsontwerp tot wijziging van de wet d.d. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/1, p; 34-36) blijkt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, uitsluitend behoort tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij volledig wordt vrijgelaten. Zo wordt in de voorbereidende werken desbetreffend het volgende gesteld: *“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook indien hij het noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”*

Specifiek wat het ruglijden en de hypertensie betreft, stelt de Raad ten overvloede ook vast dat deze aandoeningen reeds werden beoordeeld in een eerder advies van 18 maart 2013 en dat niet blijkt dat verzoekster de beslissing van 22 maart 2013 die op grond van dit advies door verweerder werd genomen en waarbij de op 25 augustus 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, heeft aangevochten. Deze beslissing is derhalve definitief geworden. Indien verzoekster van mening was dat deze beslissing en de hierbij gemaakte medische beoordeling incorrect waren, zou toch kunnen worden verwacht dat zij deze beslissing bij de Raad zou aanvechten. Evenmin geeft verzoekster in haar verzoekschrift aan dat haar ziektebeeld en/of behandeling zijn gewijzigd sedert het advies van 18 maart 2013 en de ambtenaar-geneesheer zich derhalve, tien dagen later, niet langer op dit eerder verstrekte advies kon steunen.

De Raad benadrukt verder dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° juncto artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan vaststellen dat een vreemdeling kennelijk niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekster niet akkoord zou gaan met een aantal overtollige rechtstheoretische beschouwingen die

door een andere ambtenaar in de bestreden beslissing zijn opgenomen, kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens, verwijzend naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft geoordeeld dat haar ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot de afgifte van een verblijfsmachtiging. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. De rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn verder enkel van toepassing op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). In ieder geval dringt de vaststelling zich ook op dat verzoekster haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf en dat zij deze met alle dienstige stukken kon ondersteunen.

3.2.4. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972;).

Verzoekster voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar verduidelijkt niet op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling heeft geschonden. Zij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

In ieder geval omvat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel en wordt dergelijke maatregel in deze beslissing ook niet in het vooruitzicht gesteld. Een schending van artikel 3 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van een beslissing die, zoals in casu, geen verwijderingsmaatregel omvat (cf. RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 25 maart 2004, nr. 129.737).

3.2.5. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.6. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS